

HANNAH
WHITTEN

VLKU
ZASLÍBENÁ

„PRVOTŘÍDNÍ DARK FANTASY.“
— JODI PICOULT

VLKU
ZASLÍBENÁ

Copyright © 2021 by Hannah Whitten

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Aneta Boučková, 2022

Cover © Lisa Marie Pompilio, 2022

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2885-5 (pdf)

HANNAH
WHITTEN

VLKU ZASLÍBENÁ

První kniha Divého lesa

**KING
COOL**

Reda stála, dívala se, čekala a pod žebry jí vířila hrůza.

Její krev se dotkla bílého kmene a zastavila se. Pak ji strom *vstřebal*, nasál jako vyprahlá země vodu.

Reda začala pozadu ustupovat. Klopýtala a nohy jí podkluzovaly na listí, ale podařilo se jí ustoupit až k dalšímu stromu, o nějž se opřela zády. Byl stejně tenký, bílý a zkroucený černou plísní. Lesní podrost se jí zamotal do sukňí a ona se mu vytrhla. Zvuk párané látky zazněl v tichém lese nepřírozeně hlasitě.

Znovu se od země ozval ten zvuk. Šustění listů, šelest natahovaných šlahounů a praskání větvíček se slepily v něco jako hlas, který nebyl ani tak slyšet, jako spíš *cítit*. Vybublal z jejího nitra, z toho střípku magie, již držela na uzdě vší svou silou.

Konečně.

Moc dlouho už je na to sám.

*Všem, kdo mají vztek tak hluboký, že se z něj
nejde vymotat. Těm, již si připadají natolik
posetí ostrými hranami, že se bojí dotknout
čehokoliv měkkého. A všem, kteří jsou už unavení
z toho, kolik světů nesou na svých bedrech.*

Kráčíš jak sama světlá srna
a já jsem les, tak ztemnělý.

RAINER MARIA RILKE
přeložil Jozef Tkadlec

Aby unikli vůli Králů, uprchli do nejbzdálenějších koutů Divého lesa. Přísahali, že pokud jim les poskytne bezpečnou skrýš, budou mu dávat vše, co mají, dokud budou na živu jejich potomci, dovolí mu růst ve svých kostech a budou mu nápomocni. Přísahu tuto stvrdili krví, dobrovolně prolitou, jako obětinou na Znamení úmluvy.

Divý les na úmluvu přistoupil. Zabydleli se tedy na jeho území, aby ho hlídali a bránili před vším, co je spoutáno pod ním. A každá Druhorozená a každý Vlk narozeni od té doby podléhají této úmluvě a volání a Znamení.

Na stromě, u jehož kořenů byla přísaha složena, se objevila tato slova, a já jsem si schovala kus kůry, na kterém je psáno:

Prvorozená je pro trůn předurčená.

Druhorozená Vlku zaslíbená.

A Vlci patří Divému lesu.

Tiernan Niryea Andraline z rodu Andralineů,
Prvorozená dcera Valleydie, První rok Spoutání

Kapitola první

DVĚ NOCI PŘED TÍM, NEŽ JI POSLALI VLKOVI, SI REDA OBLÉKLA šaty barvy krve.

Jejich barva se odrážela na tváři jejího dvojčete, Nei, která jí ze zadu urovnávala závoj. Teď se zmožla jen na váhavý úsměv stisknutými rty. „Moc ti to sluší, Redo.“

Reda si rozkousala rty do krve, takže když se pokusila opětovat sestřin úsměv, kůže se jí příliš napjala a praskla. Na jazyku ucítila ostrou kovovou chuť.

Nei si nevšimla, že sestře ret krvácí. Byla oblečená v bílém, stejně jako všichni ostatní ten večer, a černé vlasy měla svázané stříbrnou páskou, symbolem Prvorozené dcery.

Urovnávala sklady Rediných šatů a po tváři jí přebíhaly různé emoce: obavy, vztek, hluboký smutek. Reda na ní vždycky všechno poznala. Nei před ní nedokázala nic skrýt už od doby, kdy spolu sdílely jedno lůno.

Nakonec se Nei rozhodla pro prázdný, milý výraz, aby nic z toho, co cítí, nedala najevo. Zvedla ze země poloprázdnou lahev vína a naklonila ji směrem k Redě. „Už ji asi můžeš dopít.“

Reda se napila rovnou z lahve. Když si pak otřela ústa hřbetem ruky, na kůži jí ulpěla červeň, kterou měla namalované rty.

„Chutná?“ Nei si vzala lahev zpět. Nervózně ji obracela v rukou, ale mluvila veselým hlasem. „To víno je z Meducie. Raffeho otec ho poslal jako dar Chrámu, něco navíc k modlitební dani za dobré počasí pro

plavbu. Raffe ho štípnul. Říkal, že normální daň by měla na klidné moře bohatě stačit.“ Neradostně se zasmála. Křehce, suše. „Taky říkal, že jestli ti něco pomůže přečkat dnešní noc, tak tohle.“

Reda se zabořila do jednoho z křesel u okna, takže se jí zmuchlala sukně, a hlavu si podepřela pěstí. „Na tohle by nestačilo všechno víno světa.“

Neiina maska předstírané bezstarostnosti najednou spadla. Chvilí seděly mlčky.

„Pořád ještě můžeš utéct,“ zašeptala Nei. Rty se jí téměř nehýbaly a oči měla upřené na prázdnou lahev. „Raffe a já tě budeme krýt. Dnes v noci, když všichni...“

„Nemůžu,“ vypálila Reda prudce. Ruku nechala s plesknutím spadnout na opěrku. Opakovala to už tolikrát, že už to nedokázala říct uhlazeným hlasem.

„Jasně že můžeš.“ Nei sevřela lahev pevněji. „Ještě se ti ani neobjevilo Znamení a narozeniny máš až pozítí.“

Reda se mimoděk dotkla rudého rukávu, který zakrýval její bílou, neposkrvrněnou kůži. Od svých devatenáctých narozenin si denně prohlížela paže, jestli už se Znamení objevilo. Kaldenore je dostala hned po narozeninách, Sayetha v polovině devatenáctého roku života, Merrra jen pár dní předtím, než jí bylo dvacet. Reda je ještě neměla, ale byla Druhorozená – příslibená Divému lesu, příslibená Vlko-
vi, svázaná dávnou dohodou. Ať už se Znamením, nebo bez, za dva dny musí pryč.

„Zase ty příběhy o příšerách. No tak, Redo, Řád toho napovídá! Jsou to jenom pohádky na strašení dětí.“ Hlas Nei zněl najednou příkřeji. Už ne tak vesele. „Jsou to nesmysly. Už skoro dvě stě let je nikdo neviděl. Před Sayethou žádné nebyly. Ani před Merrou.“

„Ale před Kaldenore ano.“ Reda to neřekla zapáleně ani ledově. Její hlas zněl neutrálně, bez výrazu. Z téhle hádky už byla tak unavená.

„Jo, dvě století zpátky, sakra! Z Divého lesa vylezla hromada příšer a terorizovala severní země, dokud nepřišla Kaldenore a ony nezmizely.“

Byly to příšery, o kterých nemáme žádné historické záznamy, takže si je může každý vypravěč dokreslit podle vlastní představivosti.“ Jestli Reda zněla jako poklidný podzim, hlas Nei byl jako ničivá zima, ledový a drsný. „Ale i kdyby to byla pravda, od té doby se *nic* neděje, Redo. Ani náznak, že by v lese něco bylo a šlo si to pro některou z ostatních Druhorozených nebo pro tebe.“ Zarazila se. Pro další slova sáhla hluboko do sebe, až na místo, kterého se zatím nedotkla ani jedna. „Kdyby v lese byly příšery, tak bychom je viděly, když jsme tam...“

„Nei.“ Reda se ani nepohnula a oči dál upírala na šmouhu barvy na rty, která na jejích kloubech vypadala jako ohavná rána, ale její hlas příkře šlehl místností.

Nei její námitku ignorovala. „Jakmile k němu odejdeš, je po všem. Zpátky tě nikdy nepustí. Už nikdy z lesa nevyjdeš, ne jako... ne jako posledně.“

„Nechci o tom mluvit.“ Nevýrazný tón se z hlasu vytratil. Reda teď sklouzávala k zoufalému chrapotu. „Prosím, Nei.“

Na okamžik si myslela, že ji neposlechne ani tentokrát a rozhovor dál bude tlačit za hranice opatrnosti, které Reda nastavila. Nei si ale jen vzdychla. Oči jí zářily stejně jasně jako stříbro ve vlasech. „Mohla bys aspoň předstírat,“ zamumlala a otočila se k oknu, „že ti to vadí.“

„Vadí mi to.“ Redě se napjaly prsty položené na kolenou. „Ale nic to nezmění.“

Všechno vrískání, nadávky a revoltu už měla za sebou. Všechno, co po ní teď Nei chtěla, dělala až do svých šestnáctých narozenin. Před čtyřmi lety se všechno změnilo a ona si uvědomila, že její místo je v Divém lese.

Uvnitř jejího těla znovu začal narůstat ten pocit. Něco tam rozkvétalo a vinulo se vzhůru jejími kostmi. Něco tam *rostlo*.

Na okně stála kapradina v květináči, v kontrastu k mrazu venku pořád nepravděpodobně zelená. Teď se celá zachvěla a jemně natáhla listy směrem k Redinu ramenu. Ten pohyb byl moc přesný a záměrný

na to, aby za něj mohl závan vzduchu. Zelená síla pod kůží jí pod rukávem pohladila žíly, takže jí vystoupily na bledé kůži jako zelené větve. V ústech ucítila chuť hlíny.

Ne. Reda sevřela ruce v pěst tak silně, až jí zbělaly klouby. Ten pocit, jak uvnitř ní *něco roste*, postupně slábl, až zmizel, jako se ustrížený úponěk zkroutí zpátky do pukliny. Chuť hlíny se ztratila, ale Reda i tak znovu pevně sevřela lahev a vypila, co zbývalo. „Nejde jen o ty příšery,“ řekla, když už v lahvi nezůstala ani kapka. „Taky mám přesvědčit Vlka, aby propustil Krále.“

Alkohol jí dodal odvalu. Tolik odvahy, že se ani nesnažila skrýt jízlivý úšklebek. Jestli vůbec někdy může existovat tak cenná oběť, aby Vlka obměkčila natolik, že propustí Pět králů, ať už je ukryl kdekoliv... rozhodně to nebude ona.

A stejně ničemu z toho nevěří.

„Králové se nevrátí,“ vyslovila Nei nahlas to, na co myslely obě. „Řád už Vlkovi poslal tři Druhorozené a on je stejně nepropustil. Teď to neudělá.“ Pevně zkrřížila ruce přes bílé šaty a tvrdě se dívala z okna, jako by mohla očima ve skle vyvrtat díru. „Myslím, že Králové se vrátit *nemůžou*.“

Reda si myslela totéž. Domnívala se, že jejich bohové jsou pravděpodobně mrtví. Její ochota vydat se do lesa neměla nic společného s vírou v Krále ani příšery, ani v nic jiného, co by z něj mohlo vystoupit.

„To je jedno.“ Už to měly celé nacvičené k dokonalosti. Reda natáhla a znovu sevřela prsty, teď už zase s modrými žilami, a v duchu odpočítávala rytmus toho nekonečného, neustále se opakujícího rozhovoru. „Půjdu do Divého lesa, Nei. Hotovo. Prostě... to nech být.“

Nei s tvrdohlavě staženými rty vykročila vpřed a za šustění hedvábí na mramoru došla až k ní. Reda se na ni nepodívala, naopak hlavu naklonila tak, aby jí tvář zakryla záplava medových vlasů.

„Redo,“ vydechla Nei a sestra se jejího tónu lekla. Mluvila na ni jako na vyděšené zvíře. „Já s tebou *chtěla* jít, tehdy jak jsme šly do lesa. Nemohla jsi za to, že...“

Vtom se se skřípnutím otevřely dveře a Reda byla po dlouhé době ráda, že vidí matku.

Bílá a stříbrná sice slušela Nei, ale královna Isla v těch barvách vypadala zmrzlá, studená jako námraza na okenní tabulce. Tmavé obočí měla stažené nad ještě tmavšíma očima, které po ní jako jediný rys obě dcery podědily. Do pokoje vstoupila sama, bez sloužících, a zavřela za sebou těžké dřevěné dveře. „Nei.“ Kývla hlavou na jednu z dcer a tmavé oči obrátila k Redě. „Redarys.“

Ani jedna na pozdrav neodpověděla. Chvilí, která jim přišla dlouhá jako celé hodiny, se na sebe dívaly pohroužené v mlčení.

Pak se Isla otočila k Nei. „Přicházejí hosté. Jdi je přivítat, prosím.“

Nei zmuchlala sukni v sevřených pěstech. Na matku se mračila, v očích vzdor a vztek. Hádkou by ale nic nezískala a všechny to věděly. Vykročila tedy ke dveřím a přes rameno se podívala na sestru. Pohledem jí jasně říkala: *Odvalu*.

Ve společnosti matky se Reda cítila všelijak, ale rozhodně ne odvázně.

Neobtěžovala se postavit, když si ji Isla začala prohlížet od hlavy k patě. Kroužky, které měla tak pečlivě vpletené do vlasů, už vypadávaly, a šaty měla zmuchlané. Isla se pohledem krátce zarazila na červené barvě otřené na hřbetu dceřiny ruky, ale nijak se k tomu nevyjádřila. Dnešek sloužil spíš jako důkaz o oběti než jako skutečný ples. Formální událost pro hodnostáře z celého kontinentu, aby se mohli přijet podívat na ženu zaslíbenou Vlkovi. Možná se i hodí, že vypadá trochu jako divoká šelma.

„Ta barva ti sluší.“ Královna ukázala na Rediny sukně. „Rudá, Reda, Redarys.“

Byla to jen taková slovní hříčka, ale Reda zatnula zuby tak silně, až měla pocit, že jí snad popraskají. Nei to říkala, když byly malé. Než jim oběma došlo, co to znamená. Ale to už se ta přezdívká zažila a Reda by ji stejně nechtěla měnit. Byla v tom divoká síla. Jasně prohlášení, kým a čím je.

„To jsem slyšela naposledy jako malá,“ řekla místo toho a sledovala, jak Isla stiskla rty. Zmínky o Redině dětství – že bývala dítě, její dítě, a že teď to dítě posílá do lesa – matku vždycky znepokojily.

Reda ukázala na svou sukni. „Rudá na znamení oběti.“

Chvíli bylo ticho. Pak si Isla odkašlala. „Odpoledne dorazila florianská delegace a poselstvo karseckého vyslance. Předsedkyně meducké Rady se omluvila, ale přijede několik dalších členů Rady. Celý den přijíždějí kněžky Řádu z celého kontinentu a střídají se ve Svatyni v modlení.“ Odříkávala to škrobeně, tiše, takový nudný seznam. „Před průvodem by měli dorazit i tři vévodové z Alpery s doprovodem...“

„Ještěže tak.“ Reda mluvila ke svým rukám, které byly pořád mrtvolně bílé. „Hlavně aby ti o to nepřišli.“

Ise se zachvěly prsty. Pokračovala dál vznešeným tónem, i když v jejím hlase bylo znát napětí. „Nejvyšší kněžka vyjádřila naději,“ pokračovala a očima těkala po celém pokoji, jen aby se na svou dceru nemusela podívat, „že když mezi tebou a... a těmi ostatními byla delší prodleva, myslí si, že by Vlk mohl konečně vrátit Krále.“

„Chápu. Ale bude pro ni dost ponižující, až vejdu do toho lesa a nestane se vůbec nic.“

„Přestaň se rouhat.“ Isla ji peskovala, ale jen jemně. Reda ji nikdy nedokázala přinutit k jakékoliv emoci. Jako malá jí zkoušela dávat dárky a nosit květiny. Když byla starší, strhávala závěsy a narušovala společné večere svou opilostí ve snaze matku přimět alespoň ke vzteku, když už nemohla čekat nic vřelejšího. Ale i tím si vysloužila nanejvýš povzdech nebo protočení očí.

Jen plnohodnotného člověka stojí za to oplakávat. A tím ona pro svou matku nikdy nebyla. Nikdy nebyla nic víc než jen svatý předmět, obětina.

„Ty si myslíš, že se vrátí?“ Drzá otázka, na kterou by se neodvážila zeptat, nebýt už jednou nohou v Divém lese. Stejně se jí ale nepodařilo vykouzlit upřímný tón, skrýt ten osten v hlase. „Myslíš, že když mě Vlk bude považovat za *přijatelnou*, vrátí vám Krále?“

V místnosti se rozhostilo ticho, chladnější než vzduch venku. Reda necítla nic, co by se podobalo víře, ale po té odpovědi toužila, jako by někomu mohla přinést rozhřešení. Matce. I jí samotné.

Isa se jí dívala do očí dlouhou chvíli, která se protahovala do neuvěřitelných rozměrů. Byly v ní celé roky – a všechno, co si za tu dobu neřekly. Když však nakonec promluvila, uhnula pohledem. „Nepřijde mi, že by na tom záleželo.“

A bylo.

Reda se postavila, setřásla dozadu těžkou oponu rozpuštěných vlasů a rtěnku z hřbetu ruky si otřela do sukně. „Tak tedy, Vaše Veličenstvo, pojďme všem ukázat, že jejich oběť je svázaná a připravená.“

Reda se v honosných šatech nesla k taneční síni a rychle v duchu počítala. Musí se veřejně ukázat. Všichni ti hodnostáři nepřijeli jen kvůli vínu a tanci. Chtějí vidět *ji*, rudý důkaz, že Valleydie Druhorozenou skutečně obětuje.

Řádové kněžky se střídaly ve Svatyni, kde se modlily k úlomkům bílých stromů, údajně pokácených v samotném Divém lese. Pro ty ze zahraničí to byla hotová svatá výprava. Příležitost, která se naskytne jen jednou za několik životů – nejen se pomodlit v proslulé valleydijské Svatyni, ale dokonce i vidět, jak posílají Druhorozenou Vlkovi.

Nepřijely se jen modlit. Přijely si ji i dobře prohlédnout a zhodnotit, jestli souhlasí s valleydijskou Velekněžkou. Jestli je i podle nich *přijatelná*.

Jedna, dvě protančené písně, jedna až čtyři sklenice vína. Reda zůstane tak dlouho, aby všichni mohli posoudit odvahu té, kterou obětují, a pak půjde pryč.

Byl začátek léta, ale teploty ve Valleydii za celý rok téměř nevystoupaly nad nulu. Taneční síň lemovaly krby a oheň v nich ji zaléval

mihotavým oranžovožlutým světlem. Oblečení a róby tančících dvořanů vytvářelo celou paletu různých střihů a stylů z království po celém kontinentě. Každíčkový kousíček látky v místnosti byl světlý jako měsíc. Jakmile Reda vstoupila, celá ta spousta pohledů se obrátila na ni. Byla jako kapka krve ve vánici.

Ztuhla jako zajíc spatřený liškou. Několik okamžiků se na sebe upřeně dívali – shromáždění věřící a jejich připravená obětina.

Reda s pevně stisknutými zuby vysmekla hlubokou, přehnanou poklonu.

Taneční rytmus se krátce zadrhl. Pak ale dvořané začali znovu a dál se kolem ní točili, aniž by jí věnovali jediný pohled.

Jak byli laskaví.

V rohu, hned vedle záplavy skleníkových růží a sudů vína, stála známá postava. Raffé si rukou pročísl krátké černé vlasy. Jeho prsty vypadaly na zlatém poháru jako z mahagonu. Teď stál osamocený, ale určitě ne na dlouho. Coby syn člena meducké Rady a velmi dobrý tanečník měl na všech bálech vždy společnosti víc než dost.

Reda se k němu přitočila, sebrala mu pohár a s nacvičenou hbitostí ho vypila do dna. Raffemu zacukaly rty. „Taky tě rád vidím.“

„Neboj, nehrozí, že by na tebe nezbylo.“ Reda mu vrátila pohár a založila si ruce na prsou s pohledem natruc upřeným na zeď místo do davu. Jejich pohledy ji píchaly zezadu do krku.

„Pravda.“ Raffé si znovu dolil. „Upřímně se divím, že tu ještě jsi. Viděli tě všichni, kdo tě vidět potřebovali.“

Reda si kousala koutek rtů. „Ale *já* tu chci někoho vidět.“ Přiznávala to sobě, stejně jako jemu. Neměla by si *přát* Aricka vidět. Měla by to nechat být, aby bylo snazší ho pustit...

Jenže Reda je v hloubi srdce sobecké stvoření.

Raffé přikývl a z jeho výrazu bylo jasné, že jí rozumí. Podal jí plný pohár a nalil si vlastní.

Raffeho znala od svých čtrnácti let. Jeho otec tehdy přijal místo v Radě a svůj vzkvétající obchod s vínem musel předat synovi. A kde

jinde se učit o obchodních cestách než od valleydijských učitelů? Malinká, studená země, kde nic neroste, známá jen díky Divému lesu na severní hranici a občasnému desátku v podobě Druhorozených. Zdejší lidé měli co jíst jen díky dovozu a daním odváděným zdejším Svatyni, kde měly modlitby Králům mít největší sílu.

Vyrůstali společně, těch posledních šest let, kdy si víc a víc uvědomovali, jak moc je Reda jiná než všichni ostatní. A čím dál víc jim docházelo, že jí co nevidět vyprší čas. I tak se ale celou dobu, co ho znala, Raffe k Redě choval jen jako ke kamarádce – ne jako k mučednici ani jako k posvátné soše určené ke spálení.

Raffeho pohled náhle zněžněl, upřený někam za její hlavu. Reda se otočila a spatřila Nei, jak sedí sama na vyvýšeném pódiu v čele sítě. Oči měla pořád trochu červené. Islino místo bylo prázdné. A pro Redu žádné nebylo.

Reda naklonila pohár směrem k sestře. „Vyzvi ji k tanci, Raffe.“

„Nemůžu.“ Odpověděl rychle a stroze zpoza poháru, který vzápětí vypil celý najednou.

Reda na něj netlačila.

Ucítila dotyk na rameni a prudce se otočila. Mladý šlechtic za ní rychle o krok ustoupil, oči rozšířené strachem. „Ehm, moje... moje paní... totiž, princezno...“

Bylo jasné, že čeká jízlivou odpověď, ale Reda na to najednou byla hrozně unavená. Bylo vyčerpávající být pořád ke všem pichlavá. „Redarys.“

„Redarys.“ Nervózně přikývl. Ve tváři začal celý rudnout, takže mu ještě víc vystoupily pupínky na bílé kůži. „Smím prosit?“

Reda cítila, jak krčí rameny. Meducké víno jí zamotalo myšlenky do hřejivého beztvareho chumlu. Přišla sem najít někoho jiného, ale proč si nezatančit s někým, kdo má odvalu ji vyzvat? Dokud je naživu.

Princátka se při waltzu sotva dotýkalo rukou jejího pasu. Reda by se tomu až zasmála, kdyby neměla v hrdle tolik hořkosti. Všichni se tak strašně bojí dotknout se něčeho, co patří Vlkovi.

„Máte se potkat ve výklenku,“ šeptl mladíček hlasem, který se jen taktak nezlomil. „Prvorozená to říkala.“

To Reda vytrhlo z hřejivého vinného opojení. Přimhouřenýma očima si ho prohlédla pozorněji. V břiše jí zakručelo z alkoholu i svítající naděje. „S kým se mám setkat?“

„S královniným Chotěm,“ zakoktal hošík. „Lordem Arickem.“

Je tady. Přišel.

Když waltz skončil, byla se svým nepravděpodobným tanečním partnerem právě blízko zmiňovaného výklenku. Sukní se téměř dotýkala brokátového závěsu. „Děkuju.“ Reda se uklonila mladíckému šlechtici, který byl rudý od hlavy až k patě. Něco nesrozumitelného zamumlal a zmizel. Měl co dělat, aby se na hříběcích nohách nerozběhl pryč.

Reda chvíli stála na místě, aby se přestala klepat. Domluvila to Nei, a Reda sestru znala dost na to, aby jí bylo jasné, čeho se tím snaží dosáhnout. Když ji sama nemůže přimět k útěku, doufá, že se to podaří Arickovi.

Reda ho moc ráda nechá, aby se o to pokusil.

Vklouzla za závěs a jeho ruce ji sevřely kolem pasu ještě dřív, než se jí taneční sál ztratil z očí.

„Redo,“ zamumlal jí do vlasů. Rty přitiskl na její a prsty jí pevně sevřel boky, aby si ji mohl přitáhnout blíž. „Redo, tolik jsi mi chyběla.“

Její ústa byla příliš zaneprázdněná na to, aby mu řekla totéž, ale i beze slov mu dala jasně najevo, jak moc souhlasí. Kvůli svým povinnostem coby královnina Chotě a vévody z Floriane trávil Arick většinu času mimo valleydijský dvůr. Teď tu byl jen kvůli Nei.

Když se Nei dozvěděla, že Arick se má stát jejím manželem, aby svazek upevnil křehké vztahy mezi provinciemi Floriane a Valleydie, byla stejně zděšená jako Reda. Věděla, co spolu Reda s Arickem mají, ale nikdy o tom spolu nemluvily. O další malou tragédii nestály. Arick byl jako oboustranné ostří mezi nimi a zranění z něj bylo lepší nechat být.

Reda přerušila polibek a opřela si čelo o Arickovo rameno. Voněl pořád stejně, mátou a drahým tabákem. Nadechovala tu vůni tak silně, až ji bolely plíce.

Arick ji k sobě chvíli tiskl s prsty zapletenými v jejích vlasech. „Miluju tě,“ zašeptal jí do ucha.

Říkal to pokaždé. Ona jemu nikdy. Zpočátku si myslela, že se na něj snaží být hodná a zapírá, co cítí, aby to pro něj nebylo tak těžké, až jejích dvacet let vyprší a přijde čas splatit daň lesu. Ale nebyla to tak docela pravda. Reda to nikdy neřekla, protože to necítila. Svým způsobem Aricka milovala, ale ne tak jako on ji. Bylo proto snazší ta slova nechat bez odpovědi.

Nikdy dřív se nezdálo, že by mu to vadilo, ale dnes cítila, jak se mu pod její tváří napjaly svaly, a slyšela, jak zaskřípal zuby. „Ani teď mi to neřekneš, Redo?“ Pravil to tiše, jako by znal odpověď předem.

Reda mlčela.

Arick to tak okamžik nechal a pak jí jedním bílým prstem zvedl hlavu, aby se jí mohl podívat do tváře. Ve výklenku nehořely svíčky, ale oknem sem dopadala záře měsíce a odrážela se v jeho očích, zelených jako kapradiny na parapetu. „Víš, proč jsem tady.“

„A ty víš, co ti odpovím.“

„Nei to neříkala správně,“ vydechl a jeho hlas se na okrajích třepil zoufalstvím. „Chtěla, abys utekla, a nemyslela na to, co bude potom. Já ano. Nemyslím na *nic* jiného.“ Krátce se odmlčel a chytil ji za vlasy pevněji. „Uteč se *mnou*, Redo.“

Reda doširoka otevřela oči, dosud přivřené líbáním a měsíčním světlem. Odtáhla se od něj tak prudce, až mu zůstalo několik zlatých vlasů namotaných kolem prstů. „Cože?“

Arick ji vzal za ruce a znovu si ji k sobě přitáhl. „Uteč se mnou,“ řekl znovu a hladil jí palci po dlaních. „Vydáme se na jih, do Karsecky nebo do Elkyrathu, najdeme nějaký zapadákov, kde je náboženství všem ukradené, stejně jako návrat Králů. Tak daleko, že se nebudeme muset bát příšer z lesa. Já si najdu práci jako... budu dělat *cokoliv* a...“

„To nemůžeme.“ Reda se mu vytrhla. Příjemné omámení ustupovalo tupé bolesti. Přitiskla si prsty na spánky a odvrátila se. „Máš povinnosti. Vůči Floriane, vůči Nei...“

„Na ničem z toho nezáleží.“ Rukama ji sevřel v pase. „Redo, já tě nemůžu nechat odejít do Divého lesa.“

Reda to ucítila znovu. To probuzení v žilách. Kapradiny na okně se zachvěly.

Napadlo ji, jestli by mu to neměla říct.

Povědět mu o tom úlomku magie, který v ní Divý les zanechal tu noc, kdy s Nei doběhly až na jeho okraj. O tom, kolik zkázy přinesl, kolik krve a násilí. Říct mu o tom, že její dny jsou plné úsilí to ovládnout, aby to už nikdy nikomu dalšímu neublížilo.

Ale nedostala ze sebe ani hlásku.

Reda nejde do Divého lesa, aby lidem navrátila staré bohy. Nevzdává se tam jako pojistka proti příšerám. Narodila se zapletená do té prastaré tajemné pavučiny, ale důvody, proč se z ní nesnaží vymanit, nemají nic společného se zbožností ani s náboženstvím, v nějž nikdy skutečně nevěřila.

Jde, aby zachránila všechny, které miluje, před *sebou*.

„Vždyť to takhle být nemusí.“ Arick ji pevně chytil za ramena. „Můžeme žít vlastní život, Redo. Můžeme být jenom *my dva*.“

„Já jsem Druhorozená. Ty jsi královnin Choť.“ Reda zavrtěla hlavou. „*To jsme*.“

Ticho. „Mohl bych tě přinutit.“

Reda přimhouřila oči, napůl zmateně, napůl ostražitě.

Sjel rukama z jejích ramen a sevřel ji kolem pasu. „Mohl bych tě unést někam, kde tě nenajde.“ Odmlčel se, pohled plný bodavé ublíženosti. „Někam, kde by ses *ty* nemohla dostat *k němu*.“

Držel ji tak silně, až to téměř bolelo, a Redin úlomek magie se vztekle vzedmul a vymkl se její kontrole jako listí v bouři.

Vyškrábalo se to z jejích kostí ven, rozlilo se to mezi jejími žebry jako břečtan prorůstající rozvaliny. Kapradiny na okně se k ní naklonily,

přitahovány nějakou záhadnou silou, a ona cítila ten zvláštní zrychlený růst v zemi pod svýma nohama i přes vrstvy mramoru. Cítila, jak se kořeny natahují a ženou jako podzemní prameny a *natahují* se k ní...

Reda sílu zkrotila těsně předtím, než se kapradiny dotkly Arickova ramene. Během těch několika vteřin se jejich vějířovité listy prodloužily a naostřily. Reda Aricka odstrčila, silněji, než chtěla. Arick zavrával a kapradiny se stáhly a vrátily do původního tvaru.

„Nemůžeš mě k ničemu *přinutit*, Aricku.“ Třásly se jí ruce i hlas.
„Nemůžu tu zůstat.“

„Proč ne?“ vztekle, tiše zasyčel.

Reda se otočila a nadzdvihla okraj brokátového závěsu rukou, která už se snad přestala třást. Ústa se jí pohybovala, ale žádná slova neznela správně. Ticho ztěžklo a stalo se její odpovědí.

„Jde o to, co se stalo s Nei, že ano?“ Vypálil to jako obvinění a stejně to tak i myslel. „Když jste šly do Divého lesa?“

Redě zabušilo srdce do žeber. Skrčila se pod okraj závěsu a spustila ho za sebou, takže ztlumil Arickova slova a skryl jeho tvář. Odcházela chodbou ke dvoukřídlym dveřím severního balkonu a její velkolepé šaty šustily na mramorové podlaze. Krátce ji napadlo, co si zvědové kněžek pomyslí o jejich rozčuchaných vlasech a zduřelých rtech.

No, jestli si přejí neposkvrněnou oběť, tak na to už je dávno pozdě.

Po hořících krbech v taneční síni byla zima osvěžující, ale Reda byla z Valleydie, takže husí kůže na holých rukou pro ni znamenala léto. Pot jí usychal ve vlasech, už zase beznadějně rovných. Pečlivě vytvořené kudrny rozpletlo horko a Arickovy ruce.

Nádech, výdech, narovnat rozklepaná ramena, mrkáním rozehnat pálení v očích. Lidi, kteří ji měli rádi, by spočítala na prstech jedné ruky, a všichni ji pořád prosili o tu jedinou věc, již jim nemohla dát.

Noční vzduch jí zmrazil slzy na řasách dřív, než jí mohly stéct po tvářích. Byla ztracená od okamžiku, kdy se narodila – Druhorozená, zaslíbená Vlkovi a Divému lesu, jak je to vepsáno do kůry ve Svatyni –,

ale i tak si občas říkala, jestli si za to zatracení nemůže sama. Zda to není trest za to, co udělala před čtyřmi lety.

Po tom osudovém plese tenkrát je přemohla zuřivá odvaha a přemíra vína. Ukradly koně a vydaly se na sever, dvě dívky proti zvířeti a nekonečnému lesu, ozbrojené jen kameny, sirkami a divokou láskou k sobě navzájem.

Jejich láska planula tak jasným plamenem, že ta síla, která tehdy v Redě zakořenila, působila jako záměrný výsměch. Důkaz Divého lesa, že je silnější. Že její pouto k lesu a čekajícímu Vlkovi bude navždycky nejsilnější ze všeho.

Reda polkla, hrdlo stažené. Je to hořká ironie osudu, že nebýt té noci a toho, co přinesla, mohla by teď udělat to, co po ní Nei chce. Mohla by utéct.

Zadívala se na sever, oči přimhouřené proti studenému větru. Někde za tou mlhou a rozpitými světly hlavního města leží Divý les. A v něm vyčkává Vlk. Jejich dlouhé čekání je téměř u konce.

„Už jdu,“ zamumlala. „Zatraceně, vždyť jdu.“

Otočila se, až kolem ní rudé sukně zavířily, a zašla zpět dovnitř.

Kapitola druhá

REDA SE CELOU NOC KAŽDOU CHVÍLI BUDILA. KDYŽ VÝCHOD SLUNCE zalil oblohu krví, už stála u okna s propletenými prsty a dívala se ven na Svatyni.

Ze svého pokoje měla výhled do rozlehlých vnitřních zahrad, plných pečlivě pěstěných stromů a květin, vyšlechtěných k odolnosti proti zimě. Svatyně byla zastrčená v zadním rohu, téměř skrytá pod kvetoucím stromem. Na hranu kamenné klenby dopadly paprsky vycházejícího slunce, takže vypadal jako z matného zlata.

Příslušnice Řádu postávaly po zahradě a shlukovaly se kolem květin. Záplava bílých rouch a zbožnosti. Veškeré kněžky z Valleydie a všechny, které přijely – od Ryltu za mořem až po Karsecku na nejjižnějším cípu kontinentu a ze všech míst mezi tím. V každé Svatyni byl nějaký úlomek z bílého stromu, nějaká malá tříska z Divého lesa, aby se bylo k čemu modlit, ale vydat se do valleydijské Svatyně, kde z těch úlomků měli celý háj, představovalo neobyčejnou poctu. Bylo to skutečné privilegium, modlit se mezi větvemi bílými jako kosti, které na sever odsud věznily Krále, a prosit o jejich návrat.

Dnes ráno ale do Svatyně nev Kročí žádná z kněžek. Jediná, kdo se dnes smí modlit uprostřed bílých větví, je Reda.

Sklo se zamlžilo jejím dechem. Reda si v tom obláčku začala bezděčně kreslit prstem. Kdysi dávno to dělala jedna z jejich chův. Ilustrovala tak pohádky, které jim vyprávěla. Příběhy o tom, jak Divý les vypadal před stvořením Říše stínů, do které se uzamkla veškerá

magie světa, aby tam uvěznila bohům podobná stvoření a všechny chránila před jejich hrůzovládou.

Do té doby byl les místem věčného léta, útočiště před světem, kterým zmítalo násilí. Chůvy vyprávěly, že měl dokonce schopnost plnit přání těm, kdo za jeho hranice donesli nějakou oběť – vlasy zabalené v kusu plátna, vypadlé zuby, papír pokapaný krví. Ve světě tehdy proudila magie zcela volně, takže ji mohl používat každý, kdo se to naučil.

Avšak od okamžiku, kdy Pět králů uzavřelo s lesem dohodu, aby spoutal nestvůrné bohy – a dal tak vzniknout Říši stínů, kde je uvězněn –, všechna magie zmizela. Vtáhl ji do sebe Divý les, aby splnil ten nezměrný úkol.

Les však dokázal plnit přání i poté. Uzavřel dohodu s Ciaranem a Gayou, prvním Vlkem a Druhorozenou. V Prvním roce Spoutání, stejném roce, kdy byly uvězněny stvůry, ti dva poprosili Divý les o úkryt před Gayiným otcem Valchiorem a snoubencem Solmirem – dvěma z bájných Pěti králů. Divý les jim přání splnil a skryl je na místě, kde spolu mohou být navždy. Připoutal si je k sobě a proměnil je v cosi nadlidského.

Tady pohádky chův končily. Už nevyprávěly, jak Králové znovu vstoupili do lesa, padesát let po Spoutání, a už nikdy nevyšli ven. Nezmiňovaly, jak Ciaran přinesl Gayino mrtvé tělo na okraj lesa sto padesát let po zmizení Králů.

Reda si pamatovala i tyhle příběhy. Četla je už stokrát, v knihách považovaných za svaté i v méně důležitých. Četla všechny verze, které se jí podařilo najít. Rozcházel se v detailech, ale rámec zůstával stejný. Ciaran přinesl Gayu na hranici Divého lesa. Její tělo bylo napůl rozložené, propletené úponky a kořeny stromů, jako by byla vpletená do samotných základů lesa. A těm, kdo stáli poblíž – skupině nedůležitých vesničanů ze severu, kteří se zničehonic stali součástí posvátné historie –, řekl pokaždé ta samá slova.

Pošlete další.

A tak se z příběhu o lásce stal horor, stejně jako se věčné léto změnilo v chřadnoucí podzim.

Reda odtáhla ruku od mizejícího mlhavého obrázku. Stopy po jejích prstech vypadaly jako spáry.

Zaklepání na dveře. Téměř váhavé. Reda se opřela čelem o okno. „Chvilíčku.“

Jeden nádech, hluboký a chladivý. Pak se Reda postavila. Když si svlékala noční košili, látka se jí studeným potem lepila na záda. Bez přemýšlení jí sklouzl pohled na kůži nad loktem. Ještě pořád se jí neobjevilo Znamení. Musela se bránit, aby se jí do hrudi nezahryzla náděje.

Neexistovaly žádné záznamy o tom, jak Znamení vypadá, jen že se objevuje na paži Druhorozené v průběhu jejího devatenáctého roku spolu s neovladatelnou touhou vydat se na sever, k Divému lesu. Reda si pečlivě kontrolovala kůži, všechna znaménka a pihy, každý den od svých devatenáctých narozenin.

Další zaklepání. Reda na dveře vrhla pohled, jako by jen silou svého vzteku mohla dřevo prorazit. „Jestli nechcete, abych se modlila nahá, *dejte mi chvilku.*“

Další zaklepání už se neozvalo.

Na zemi ležely zmuchlané šaty ze včerejšího večera. Reda si je natáhla a otevřela dveře, aniž by se obtěžovala se alespoň učesat.

Na chodbě mlčky stály tři kněžky. Všechny jí byly povědomé, byly tedy asi z valleydijského chrámu, a ne ze zahraničí. Možná to na ni mělo působit uklidňujícím dojmem.

Jestli kněžky překvapilo, jak je Reda neupravená, nedaly to na sobě znát. Pouze sklonily hlavy a s rukama skrytými v širokých bílých rukávech ji vedly chodbou do chladného, jasného dne venku.

Záplava svatosti v zahradě stála bez pohnutí se sklopenými hlavami kolem vstupu do Chrámu pokrytého květinami. S každou další kněžkou, kolem které prošla, chrastilo Redě srdce výš v hrdle. Nedívala se na žádnou z nich, jen dopředu. Do stínu pod obloukem vstoupila sama.

První místnost Chrámu byla jednoduchá a měla půdorys čtverce. U dveří stál stolek s modlitebními svíčkami a ve středu místnosti se tyčila socha Gayi, vysoká a hrdá. U jejích nohou ležel kus bílé kůry s vyrytým rozsudkem – kus stromu, u kterého Gaya a Ciaran uzavřeli svou dohodu. Gayina sestra Tiernan jim dopomohla k útěku a ten kus kůry přinesla zpět jako důkaz, že Solmir už na Gayu nemá nárok.

Reda se na svou předchůdkyni zamračila. Gaya byla uctívána a Vlk nenáviděn kvůli tomu, co si lidi jemnými tahy domalovali do mezery v historii. Pět králů zmizelo na Vlkově území, musí to tedy být jeho vina. Nikdo netušil, čeho by mohl uvězněním Králů dosáhnout – možná větší moci. Třeba se jen sám stal stvůrou, když se les, s nímž byl svázán, pokroutil a potemněl – a jen dělal, co je stvůrám vlastní. Podle Řádu byla Gaya zavražděna při pokusu Krále osvobodit z vězení, kam je zavřel Ciaran, ale nebylo jak zjistit, jestli je to pravda. Všichni jen věděli, že Králové jsou pryč a Gaya je mrtvá.

Jediné světlo v místnosti vydávaly rudé prskající modlitební svíčky – *rudá na znamení oběti; modlitba se asi taky počítá* –, takže slova nešla přečíst. Ale Reda je znala z paměti.

Prvorozená je pro trůn předurčená. Druhorozená Vlku zaslíbená. A Vlci náležejí Divému lesu.

Světlo svíček mihotavě ozařovalo sochy vyřezané do zdí. Na pravé straně pět nekonkrétně mužských postav – Pět králů: Valchiora, Byrianda, Malchrosita, Calryese a Solmira. Na levé stěně tři detailněji vyřezané sochy. Druhorozené: Kaldenore, Sayethu, Merru.

Reda přešla prsty po prázdném místě vedle Merry. Jednoho dne, až z ní budou jen kosti v lese, sem vyřežou její podobu.

Otevřenými kamennými dveřmi sem zvenčí proudil lehký vánek a pohrával si s průsvitným černým závojem za sochou Gayi. Za ním byla druhá místnost Svatyně. Reda tam byla jen jednou – před rokem, o svých devatenáctých narozeninách tam klečela a kněžky Řádu se modlily, ať se její Znamení objeví co nejrychleji. Reda sama necítila žádný důvod chodit na posvátná místa.

Ani rok však nesmazal matnou vzpomínku na bílé větve podél stěn, nařezané ze stromů v Divém lese a zasazené do kamene, aby držely vzpřímeně. Ty bledé, mrtvé větve se nikdy ani nepohnuly, ale Reda si vzpomínala na ten podivný pocit, jako by se k ní *natahovaly*, stejně jako kapradiny a všechny rostliny v okamžicích, kdy nedokázala svůj střípek magie držet na uzdě a ovládnout. Celou dobu, co se kněžky modlily, cítila na jazyku chuť hlíny.

Nervózně si prsty pohrávala se zmuchlanou látkou sukně. Má teď vejít do druhé místnosti a připravovat se na vstup do Divého lesa, ale při myšlence na ty větve jí tuhne krev v žilách.

„Redo?“

Ve vstupu do zahrad stála známá postava, zalitá ranní září kontrastující s příšeřím Svatyně. Nei se k ní rozběhla s právě zapálenou prskající modlitební svíčkou v ruce.

Redě se tělem rozlil pocit zmatku, následovaný obrovskou úlevou. „Jak ses sem dostala?“ Podívala se přes Neiino rameno. „Kněžky...“

„Řekla jsem jim, že zůstanu v první místnosti. Netvářily se nadšeně, ale nechaly mě projít.“ Nei z řas skápla slza. Hrubě ji setřela. „Redo, nemůžeš to udělat. Není pro to žádný důvod kromě pár slov na stínem proklaté kůře.“

Reda si vzpomněla, jak společně jely na koních nocí a vlasy jim vlály ve větru. Vybavila si házení kamením a zuřivost, ze které ji bolelo v hrudi.

A pak vzpomínala na tu krev. To násilí. Na to, co se jí kroutilo pod kůží. Semínko, které poroste.

Tohle je její důvod. A nejsou to ani stvůry, ani slova vepsaná do kůry. Svou sestru může ochránit jedině tak, že od ní odejde.

Neexistovala žádná slova útěchy. Reda si své dvojče přitáhla k sobě, takže si Nei opřela čelo o její klíční kost. Ani jedna z nich neplakala, ale to ticho přerušované jen přerývaným dechem bylo snad ještě horší.

„Musíš mi věřit,“ zamumlala Reda do sestřiných vlasů. „Vím, co dělám. Musí to být.“

„Ne.“ Nei zavrtěla hlavou tak, až se jí černé vlasy cuchaly o sestřinu tvář. „Redo, já vím... vím, že si dáváš za vinu to, co se tehdy stalo. Ale nemohla jsi vědět, že nás někdo sledoval...“

„Nemluv o tom.“ Reda pevně zavřela oči. „Prosím.“

Neiina ramena se pod Redinými rukama napjala, ale Nei poslechla a zmlkla. Po chvíli se odtáhla. „Umřeš tam. Jestli půjdeš k Vlko-
vi, umřeš.“

„To nevíš.“ Reda polkla v marném pokusu zbavit se knedlíku v krku. „Nevíme, co se stalo s těmi ostatními.“

„Víme, co se stalo s Gayou.“

Na to Reda neměla co říct.

„Tak zjevně jsi rozhodnutá jít.“ Nei se pokusila zvednout hlavu, ale moc se jí třásla brada. „A já ti v tom podle všeho nedokážu zabránit.“

Otočila se na patě a vyběhla ven, kolem vyřezaných podobizen Pěti králů a Druhorozených dcer a kolem prskajících svíček určených ke zbytečným modlitbám. Několik jich zhaslo, když se prořítla kolem nich.

Reda strnule vzala ze stolku svíčku a sirku. Chtělo to několik kleteb, než knot konečně vzplanul a ožehl jí prsty. Byla za tu bolest málem ráda, jako za nitku syrového pocitu, jež se dokázala protáhnout brněním, které si kolem sebe vystavěla.

Silou vrazila svíčku do podstavce Gayiny sochy. Kolem se rozlil vosk a stékal po okraji popsané kůry.

„Stíny ať tě zatratí,“ zašeptala. Byla to její jediná modlitba pro tohle místo. „Stíny ať nás zatratí všechny.“

Za několik hodin byla vykoupaná a navoněná Reda s rudým závojem oficiálně požehnaná coby oběť Vlko-
vi v Divém lese.

Prostorná síň byla plná dvořanů oblečených v černé. Venku se tlačili další – občané z hlavního města smíchaní s vesničany, kteří

přicestovali ze všech koutů země, aby viděli zasvěcení Druhorozené Řádem.

Reda je ze svého místa na vyvýšeném pódiu v čele síně viděla jako jednolitou černou masu nehybných končetin a zírajících očí.

Seděla se zkříženýma nohama na černém kamenném oltáři uprostřed kulatého pódia, obklopená kruhem kněžek pečlivě vybraných ze Svatyní po celém kontinentu speciálně pro tuto čestnou událost. Všechny měly na sobě tradiční bílá roucha vylepšená o bílé pláště s kápí staženou hluboko přes obličej. Stály k Redě zády. Kněžky, které vybrány nebyly, seděly také v bílých pláštích se slavnostním výrazem v řadě přímo před pódiem.

Reda na sobě měla kontrastující šaty rudé jako ty, které vynesla na plese, jen volného střihu. Za jiných okolností by byly pohodlné. Rozpuštěné vlasy měla zakryté závojem stejně krvavé barvy, jenž jí halil celé tělo a přepadával i přes okraje oltáře.

Bílá na znamení zbožnosti. Černá jako symbol odchodu. Rudá coby znamení oběti.

V řadě za kněžkami seděla Nei na okraji své židle mezi Arickem a Raffem. Přes závoj je Reda všechny viděla krvavě zbarvené.

Valleydijská Velekněžka, nejvýše postavený zástupce církve na celém kontinentu, stála přímo před Redou. Její plášť měl delší vlečku než všechny ostatní a Redě se skoro zdálo, jako by byl i o něco bělejší. Byla otočená tváří k oltáři, zády do místnosti, a vlečka jejího pláště padala přes okraj pódia a na zemi pod ním vytvářela bílou hromádku.

Záplava zbožnosti. Redě v hrdle bublal výbuch pištivého, divého smíchu. Spolkla ho.

Velekněžka s očima skrytýma v hlubokých stínech kápě udělala krok vpřed. Tak dlouho, jak si jen Reda dokázala vzpomenout, zastávala tu pozici Zophia. Její dlouhé vlasy už dávno ztratily původní barvu a její obličej byl zvrásněný věkem, který se nedal odhadnout jinak než *prastará*. Nesla bílou větev s takovou něhou, jako matka drží novorozeně, a stejně pečlivým pohybem ji podala kněžce po své pravici.

Kněžky byly sice stoicky klidné, ale většiny z nich se na tváři přece jen zračila nějaká emoce. U většiny to byla radost, tlumená, ale rozpoznatelná. Ne tak u kněžky, která teď držela úlomek větve. Ledově modré oči pod záplavou vlasů barvy plamene se na Redu upíraly s výrazem, který připomínal člověka pozorujícího hmyz. Její pohled se nezměnil, ani když Zophia natáhla ruce a postupným nabíráním látky do dlaní zdvihla Redě závoj.

Strach, proti kterému se Reda obrnila, se při nadzvednutí závoje v jediné vlně vrátil, jako by závoj byl průsvitný štít proti němu. Sevřela okraj kamenného oltáře tak pevně, až si o něj téměř zlámala nehty.

„Ctíme tvoji oběť, Druhorozená dcero,“ zašeptala Zophia. Ustoupila a zvedla ruce do výšky. Všichni zástupci Řádu kolem ji napodobili a vytvořili tak vlnu, která začala u pódia a postupně projela celou místností až dozadu v záplavě zvednutých rukou.

Reda na kratičky okamžik pomyslela na útek. Co kdyby zapoměla na ten střípek magie, který žije v jejím srdci, a pokusila se zachránit sebe místo všech ostatních? Jak daleko by se asi dokázala dostat, kdyby se vrhla dolů z oltáře, celá zamotaná do rudého tylu? Dovlekli by ji zpátky násilím? Uhodili by ji tak silně, že by ztratila vědomí? Vadilo by Vlkovi, kdyby ji dostal s modřinami?

Znovu zaryla nehty do kamene. Cítila, jak se jí jeden zlomil.

„Kaldenore z rodu Andralineů,“ oznámila Velekněžka směrem ke stropu. Litanie Druhorozených. „Poslána do lesa v roce Dvě stě deset po Spoutání.“

Kaldenore byla ze stejného rodu jako Gaya, i když s ní nebyla pokrevně příbuzná. Byla ještě dítě, když Vlk přinesl Gayino tělo na hranici lesa a o rok později z Divého lesa vyrazily stvůry – podle očitých svědků to byla bouře stínových bytostí, cárů temnoty, které měnily tvar a mohly se proměnit, v cokoliv se jim zachtělo. Než se u Kaldenore objevilo Znamení, stvůry už sužovaly severní vesnice téměř deset let, a podle některých se dokonce několikrát dostaly až do Floriane nebo Meducie.

Zpočátku nikdo nevěděl, co Znamení představuje. Pak ale jednou v noci našli Kaldenore, jak náměsíčná jde bosa směrem k Divému lesu jako uhranutá.

Teprve potom do sebe vše zapadlo. Slova vyrytá do kůry ve Svatyni i význam Gayiny smrti. Poslali Kaldenore do Divého lesa, a stvůry zmizely jako stíny.

„Sayetha z rodu Thoridenů. Poslána v roce Dvě stě čtyřicet po Spoutání.“

Druhé jméno, další tragédie. Sayethina rodina se právě dostala k moci a mylně předpokládala, že oběť Druhorozených dcer se vztahuje jen na Gayinu linii. Pletli se. Valleydie byla úmluvou zakletá nezávisle na tom, kdo seděl na trůně.

„Merra z rodu Valedrenů. Poslána v roce Tři sta po Spoutání.“

Ta byla alespoň přímým předkem Redy. Rod Valedrenů se ujal vlády potom, co poslední královna rodu Thoridenů nepovila žádného dědice. Merra se narodila čtyřicet let potom, co do Divého lesa odešla Sayetha, zatímco ta se narodila jen deset let po odchodu Kaldenore.

„Redarys z rodu Valedrenů. Poslána v roce Čtyři sta po Spoutání.“ Velekněžka jako by zdvihla ruce ještě výš. Větev, kterou svírala v ruce, na zem vrhala špičatý stín. Sklopila pohled od svých natažených prstů a zadívala se Redě do očí. „Je to čtyři sta let, co naši bohové spoutali stvůry v lese. Tři sta padesát let, co zmizeli, sami spoutání Vlkovou zradou. Zítřka, kdy oběť dosáhne dvaceti let věku, stejně jako bylo Gaye, když byla poprvé svázána s Vlkem a lesem, ji pošleme posvěcenou, oděnou v bílé a černé a rudé. Modlíme se, aby byla oběť dostatečná pro návrat našich bohů. Modlíme se, aby byla dostatečná na odklonění temnoty od našich dveří.“

Redě v uších divoce tlouklo srdce. Seděla na oltáři bez hnutí jako socha ve Svatyni. Jako ta svatá socha, kterou z ní chtěli udělat.

„Nechť necouvneš před svou povinností.“ Zophiin sladký, jasný hlas zněl jako hlásná trouba. „Nechť se se svým osudem setkáš se ctí.“

Reda se pokusila polknout, ale měla moc sucho v ústech.

Zophia se na ni dívala studeným pohledem. „Nechť je tvá oběť spatřena jako dostatečná.“

V místnosti se rozhostilo ticho.

Velekněžka spustila ruce dolů a vzala si bílou větev zpět od kněžky se zrzavými vlasy. Z řady vystoupila jiná kněžka s miskou popela. Zophia jemně smočila jeden z konců větve v misce a pak jím přejela přes Redino čelo a nakreslila černou čáru od jednoho spánku k druhému.

Kůra větve hrála. Reda musela napnout všechny svaly v těle, aby se neotřásla.

„Tímto tě označujeme jako spoutanou,“ řekla Velekněžka tiše. „Vlk a Divý les dostanou, co jim náleží.“

Kapitola třetí

PRŮVOD DVOŘANŮ VYRAZIL ZA VÝCHODU SLUNCE. I KDYŽ TO k Divému lesu nebylo daleko, všichni jeli v lakovaných kočárech. Reda seděla v tom prvním, jen sama s vozkou.

U nohou jí ležela ošoupaná kožená brašna nacpaná až po okraj knihami. Reda si nebyla jistá, proč si je vzala s sebou, ale cítila jejich váhu na své noze jako kotvu, která ji poutala k bolavým svalům a srdci, jež stále ještě bilo. Kromě knih a oblečení, jež měla na sobě, si do Divého lesa nebrala nic. Alespoň je připravená na tu nepravděpodobnou variantu, že přežije dost dlouho na to, aby si mohla chvílku číst.

Při východu slunce se pro knihy vkradla do knihovny a vybrala z polic své nejoblíbenější romány a sbírky poezie. Jak se pro jednu natáhla, shrnul se jí rukáv noční košile.

Znamení bylo drobné. Detailně vyvedený pásek kořínků pod kůží jí obepínal ruku těsně pod loktem. Když se ho dotkla, žíly v prstech jí zezelenaly a keře za oknem knihovny se natáhly ke sklu.

Táhlo ji to zatím jen slabě. Začalo to v okamžiku, kdy si všimla Znamení ovinutého kolem ruky. Slabě, ale neúprosně – jako by měla v zadní části hrudníku zaseknutý háček, který ji jemně přitahuje směrem na sever. Táhne ji to jako rybu naviják mezi stromy.

Reda silou zavřela oči, stiskla ruce v pěst a bolestivě dýchala. Každý nádech chutnal jako hlína na hrobě, a to ji konečně rozplakalo. Na konci sil ležela na zemi obklopená knihami jako hradbou a vzlykala tak dlouho, až se chuť hlíny změnila v sůl.

Teď už měla tvář pečlivě umytou a Znamení skryté pod rukávem bílých šatů pod pláštěm.

Bílé šaty, černý pásek, rudý plášť. Oděv jí předchozího večera mlčky přinesla ke dveřím skupina kněžek. Reda to vše zahodila na hromadu do kouta, ale když se ráno probudila, Nei zrovna oblečení skládala jeden kus po druhém na židli u okna a uhlazovala ho rukou.

Sestra jí tiše pomohla se obléknout – podala jí bílé roucho, aby si ho mohla přetáhnout přes hlavu, a zavázala jí černý pás kolem pasu. Nakonec přišel na řadu plášť – těžký, hřejivý a v barvě krve. Když bylo vše na svém místě, zůstaly tiše, nehybně stát a dívaly se na své odrazy v zrcadle.

Pak Nei beze slova odešla.

Reda se v kočáře těsněji zabalila do pláště. Sestru u sebe mít nemůže, ale alespoň tohle si může vzít s sebou.

Svět za oknem ubíhal. Severní Valleydie byla plná kopců a údolí a otevřených plání, jako by Divý les dovoloval růst jen svým vlastním stromům. Reda vzpomínala na to, jak ji ta prázdnota, když v noci na své šestnácté narozeniny s Nei ukradly koně a utekly na sever, ohromovala. Cítila se tehdy jako padající hvězda uhánějící chladnou tmou.

Kolem cesty občas postávali vesničané a tiše sledovali procesí, jak jede kolem. Reda jim asi měla mávat, ale dívala se jen dopředu, vidění zúžené červenou kápí. Znamení na ruce jí pulzovalo a z jeho táhnutí se uvnitř cítila celá nejistá a rozklepaná.

Cesta končila daleko před hranicí Divého lesa – dovnitř nemohl vstoupit nikdo kromě Druhorozené a nikdo jiný by se o to ani nechtěl pokoušet, takže nebyl důvod to někomu usnadňovat. Kočár nadskočil, jak sjel z cesty do zmrzlé trávy, a vjel tak do hraniční oblasti, která nepatří ani Redě, ani Vlkovi.

Redě se tělo pohybovalo téměř samovolně. Vykasala si šaty, hodila si brašnu s knihami přes rameno a opatrně vystoupila. Neplakala.

Vozka kočár okamžitě otočil a ujížděl, aniž by se jedinkrát ohlédl. Z lesa vycházelo zvláštní bzučení, zároveň odpudivé i lákavé. Ji les přitahoval k sobě, ostatní varoval, aby se nepřibližovali.

Řada kočárů za ní lemovala silnici jako korálky na niti. Sahala téměř až k vesnici. Všichni, kteří se přijeli podívat na předávání daně lesu, tiše čekali, až bude dílo dokonáno.

Divý les se před Redou tyčil do výšky a vrhal stíny na zem pokrytou jinovatkou. Do mlhy se natahovaly holé větve do takové výšky, že nebyly vidět jejich konce. Kmeny stromů se ohýbaly a kroutily jako zmrzlí tanečníci a viditelné cáry oblohy se zdály temnější, než by měly být, jako by se v lese už stmívalo. Stromy rostly v rovné linii tak daleko na obě strany, kam až oko dohlédlo, jako jasná hranice mezi *tam* a *tady*.

Redě nikdo neřekl, co má dělat dál, ale nezdálo se to složité. Vstoupit mezi stromy. Zmizet.

Reda udělala krok, ještě než se k tomu sama rozhodla. Les ji přitahoval, jako by neměla víc vlastní vůle než list hnaný větrem. Prudce se nadechla a pevně se postavila oběma nohama na zem. Divý les ji dostane během chvíle, ale ať ji stíny zatratí, dá se mu podle pravidel, která sama určí.

„Redo!“

Ticho prořízl Neiin hlas. Vystoupila ze svého kočáru a málem zakopla o lem černých šatů. Slunce se zalesklo na stříbrné čelence, kterou měla ve vlasech. S odhodlaným výrazem ve tváři si to namířila přes pole.

Reda se začala snad poprvé za celý svůj život modlit. Modlila se ke Gaye, Pěti králům nebo komukoliv, kdo ji uslyší. „Pomozte jí,“ zašepkala ztuhlými rty. „Pomozte jí, aby mě dokázala nechat jít.“

Všechno, co zbylo z Redina života, na ni čeká za těmi stromy, ale Nei je tady. Napadla ji podivná, bodavá myšlenka, a sice že poprvé od početí ona a její dvojče budou každá sama.

Z kočáru za Nei se vynořila ještě jedna postava. Redě se sevřel žaludek při představě, že je to Arick nebo Raffé, a teď se na ni ve třech vrhnou, aby změnili to, co se změnit nedá. Když však postava pomalu obešla kočár s hlavou vztyčenou, Arick to nebyl. Byla to *matka*.

Reda se jí podobala. Měla její medově zlaté vlasy a ostře řezané lícní kosti, stejně jako výrazné boky a ňadra, na rozdíl od útlounké Nei. Reda se dívala na matku, jak jde přes pole pokryté jinovatkou, a bylo to téměř jako dívat se do zrcadla. Jako by sledovala oběť sebe samé.

Měla pocit, jako by ta myšlenka měla mít nějakou váhu.

Nei k ní dorazila jako první. Dech se jí třásl sotva potlačovanými vzlyky. Objala Redu a tenkýma rukama ji uchopila za ramena.

„Uvidíme se,“ zašeptala. „Vymyslím nějaký způsob. Slibuju.“

Její tón naznačoval, že čeká odpověď. Ale Reda jí nechtěla lhát.

Padl na ně matčin stín, temnější než stíny lesa. „Nei, vrať se do kočáru, prosím.“

Dcera se na ni ani nepodívala. „Ne.“

Chvilí bylo ticho. Pak Isla sklonila hlavu jako na znamení ústupku. „Tak se tedy rozloučíme společně.“

Reda věděla, že tohle by měla být významná chvíle. Když Merru poslali do Divého lesa, její matka byla tak bez sebe, že skoro abdikovala. Sayethinu matku museli na několik dní uspat. Kaldenořinu museli uspat *předem*, protože při objevení Znamení na dceřině paži, když se konečně ukázalo, že všechny druhorozené dcery valleydijských královen jsou svázané Gayinou dohodou s lesem, napůl zešílela.

Loučení však patří lidem, kteří se znají. A Isla se nikdy neobtěžovala Redu poznat.

Královně pod pláštěm zacukaly ruce „Vím, že si o mně myslíš, že jsem krutá.“ Zašeptání z jejích rtů splynulo jako duch. „Že si to myslíte obě.“

Nei neřekla nic, jen se podívala na sestru.

Redě se vzdmuly v hrdle roky mlčení, roky touhy po emocích, které sama nedokázala tak docela pojmout. „Krutost by byla lepší,“ řekla, i když věděla, že je v tom okamžiku krutá sama. „Krutost by byla aspoň něco.“

Isla stála nehybná jako sama smrt. „Nikdy jsi mi nepatřila, Reda-rys.“ Z černé sítky jí vyklouzl jeden zlatý pramen, tak dlouhý, až se

téměř dotkl Rediny tváře. „Od okamžiku, kdy ses narodila, patříš sem. Nikdy mě na to nenechali zapomenout.“

Královna se otočila a rozhodným krokem kráčela ke svému kočáru. Neohlédla se.

Reda se pomalu obrátila ke stromům, jak po ní chtělo to jemné, ale neodbytné vábení Znamení.

Na hranici slyšitelnosti se ozvalo zašustění listů, i když by ho na tu dálku neměla být schopná slyšet. Hluboko v její hrudi se ten střípek magie, zvrácený dar Divého lesa, rozevřel jako květina vstříc slunci.

Nei se otočila spolu s ní a teď upírala na les pohled plný strachu a neskrývané nenávisti. „Je to nespravedlivé.“

Reda neřekla nic. Stiskla sestře ruku a zamířila k Divému lesu.

„Přísahám, Redo,“ volala za ní Nei, „ještě se uvidíme!“

Reda se ohlédla. Nebude rozdmýchávat uhlíky nemožných nadějí, ale může mluvit pravdu, která s nimi nesouvisí. „Mám tě ráda.“

Odpověď. Konec. Slzy v Neiiných očích přetekly a stékaly jí po tvářích. „Mám tě ráda.“

Reda se naposledy podívala na sestru a nasadila si rudou kápi, která ztlumila všechny zvuky kromě bušení krve v jejích uších. Ještě jeden krok – a pohltily ji stromy.

V Divém lese bylo chladněji.

Teplota stále klesala, až Reda začala být vděčná za svůj plášť. Když překračovala hranici lesa, musela se silou vůle přemoci vstoupit do toho pekelného bzučení a něco jí tlačilo na kůži na celém těle tak moc, až téměř upadla na zem, skoro vykřikla...

Ale tlak i bzučení zmizely, jakmile stála oběma nohama za hranicí lesa, obklopená listím a hlubokým, ničím nerušeným tichem. Nehýbalo se tu nic kromě mlhy, která se klikatě vinula po zemi.

Pod rukávem šatů a těžkým rudým pláštěm sebou Znamení naposledy cuklo a to zvláštní puzení povolilo. Reda si to místo nepřítomně promnula. Stromy tu byly zvláštní. Některé nízké a zkroucené, jiné vysoké a úplně rovné, s kůrou nepřirozeně bílou až k zemi. U půdy se kůra kroutila a ohýbala, pokrytá tmavou hnilobou jako rozežranými žilami. U některých stromů byla hniloba jen kolem kořenů, u jiných sahala výš, než kam by Reda dosáhla rukou.

Bílé stromy měly větve jen úplně nahoře, pokryté hladkou bílou kůrou, díky které připomínaly kosti. Stejně jako ty úlomky větví ve Svatyni. Jeden bílý strom stál těsně za hranicí lesa. Černá hniloba mu sahala výš než do poloviny kmene. I půda kolem něj vypadala tmavší a jako by byla cítit chladem. Stromy stojící poblíž měly hrubou hnědou kůru a nepravidelně rozmístěné větve. Hniloba se jich ani nedotkla.

Kromě stromů kolem Reda neviděla nic.

Několika hlubokými, roztřesenými nádechy donutila své srdce sestoupit z krku zpět do hrudi. Nechtěná magie se jí vinula skrz žebra ven. Probíhalo v ní jakési pomalé rozevírání. Kolem žil měla viditelný nádech zelené. Očekávala, že se jí magie vymkne, že se vši silou vrhne na svobodu, a zatnula zuby při představě, jak se k ní natáhnou všechny stromy v tomhle zatraceném lese.

Síla v ní však zůstávala zkrocená. Téměř jako by na něco čekala.

I tak však bylo znát, že o ní něco ví. Že jí něco *vidí*, protože je *označená*. Stromy ji znají, pamatují si ji – její krev na lesní půdě, zděšený úprk, dar síly, kterou nechtěla a nedokázala ovládat.

Na kratičkou, oslňující vteřinu si Reda přála mít zápalku, i když by jí nebyla k ničemu. Sayethina matka se pokusila Divý les spálit, stejně jako Nei. Nestalo se nic.

Hřbet ruky přitisknutý na zuby, syčivý nádech nosem. Nechtěla, aby jí Divý les viděl plakat.

Když hrozba slz pominula, Reda pevněji sevřela svůj vak plný knih a přimhouřenýma očima se dívala do šera. Nemělo smysl produžovat nevyhnutelné.

„Jsem tady!“ Její hlas se odrazil a komolil a vracel ozvěnou. Prostor a ticho ho přeladily do mollových tónů. Pak jí z hrdla vyrazil šílený smích: „Jsem *přijatelná?*“

Nic se nedělo. Jen mlha se tiše táhla kolem a protékala větvemi a mrtvým listím.

Reda stiskla zuby, jak se její zoufalství změnilo v prudký vztek. Cítila, jak se k ní pod zemí táhnou kořeny a nad hlavou natahují větve. Instinkt jí říkal, že by měla magii zkrotit, ale tohle je přece Divý les, kam magie patří. Kde se *zrodila*. „Jsem tady! Ať tě stíny zatratí!“ zařvala do šera. „Pojď si pro svou *oběť*, Vlku!“

Divý les jako by se k ní naklonil. Na něco čekal. Jako by měla něco, co les chce.

Její divoká nerozváženost zmizela stejně rychle, jako se objevila. Reda zalapala po dechu a před očima se jí zatmělo. Sevřela ruce v pěst, nebo se o to alespoň pokusila – aby totiž natažené prsty ohnula, musela by je zarýt do hlíny.

Zamračila se při pohledu na svoje ruce na zemi. Nepamatovala si, že by padla na kolena. Ani že by pokládala dlaně na zem.

Než se stihla zvednout, ruce se jí začaly propadat do země.

Dílem okamžiku je měla v půdě až po zápěstí, takže její prsty byly tak hluboko, že se zamotávaly do kořenových vlásečnic. Ty jí hladily kůži jako živé, myslící bytosti. Zkoumavě jí ohledávaly klouby a čáry na dlani. Ucítla ostré bodnutí do nehtového lůžka a klouzavý pocit kořínku, který se jí snaží dostat pod kůži.

Divoce se jí rozbušilo srdce a panika jí sevřela hrdlo. Zoufale se snažila se vymanit. Kroutila rukama v hlíně, aby pátrajcímu kořínku unikla. Po hlavě ji pohladily větve a vpletly se jí do vlasů. Přišly si pro to, co jim náleží.

Magie ve středu jejího těla se natáhla, pomalu, ale neúprosně, jako výhonek rostoucí přes celé léto, kdy by každý den byl jeden úder jejího srdce. Zdálo se, že se magie jednoduše natáhne skrz její kůži z těla ven, aby se setkala s lesem, který ji stvořil.

Ne. S hlasitým cvaknutím stiskla zuby k sobě a začala magii krotit. Spolkla chuť hlíny a tlačila, až se bála, že se z toho úsilí, které vyžadovalo celou jednu její část zachytit a úplně schovat, zhroutí. Měla zpoceně čelo, když se jí konečně podařilo magii zkrotit a zatlačit zpátky do míst, která pro ni vytvořila. Zápěstí jí zeleně hořela silou, již odmítala použít.

Vytrhla ruce z hlíny a otřela si je o kolena. Zpřetrhané kořínky se odplazily zpátky do hlíny jako hadi do děr.

Nakláněly se k ní tři bílé stromy. Všechny jí připadaly blíže než před chvílí. Jejich elegantní větve se skláněly hluboko k zemi jako ruce ztuhlé těsně předtím, než dosáhly na to, co chtěly pohladit.

Ze vzduchu kolem jako by vybublal a přetekl zvláštní zvuk – na okamžik to téměř znělo jako hlas, jako *slovo*. Ale rozpadl se dřív, než mu Reda mohla porozumět, a zas z něj byl jen vánek a šumění listů.

V nastalém tichu spadly z jedné větve kvetoucího keře, jichž tu rostlo mnoho, tři kvítky. Uvadly, a než dopadly na zem, zhnědly.

Reda měla nepříjemný pocit, jako kdyby kvítky splatily cenu něčeho.

Ztěžka polkla, postavila se a hodila si brašnu přes rameno. „Tak tě asi budu muset najít já, no.“

Vyrazila do lesa.

Nevěděla, jak dlouho šla, a najednou se před ní zvedla houština obrostající jeden z bílých stromů. Kmen obepínaly krátké, zakrslé keře, z nichž v prazvláštních úhlech trčely ostré trny. Houština téměř zakrývala černou hnilobu, která se rozlézala po kůře stromu směrem k větvím nahore.

Reda se pokusila houštinu obejít, ale kápě se jí zachytila o trn – přitom by však přísahala, že tam okamžik předtím žádný trn nebyl. Rudá kápě jí spadla z hlavy a odkryla jí tvář. A další trn, ostrý jako dýka, jí rozřízl kůži na lícní kosti do krve.

Reda si na ránu rychle přitiskla dlaň, ale už to nešlo napravit. Po trnu pomalu stekla kapka krve až na konec, kde skápla na další trn, pořád blíž kmeni bílého stromu pohlcenému hnilobou.

Kdyby se pokusila k němu natahnout ruku a kapku setřít, jen by se nabodla na víc trnů a prolila víc krve. A tak Reda stála, dívala se a čekala, a pod žebry jí vířila hrůza.

Její krev se dotkla bílého kmene a zastavila se. Pak ji strom *vstřel*, nasál jako vyprahlá země vodu.

Reda začala pozadu ustupovat. Klopýtala a nohy jí podkluzovaly na listí, ale podařilo se jí ustoupit až k dalšímu stromu, o nějž se opřela zády. Byl stejně tenký, bílý a zkroucený černou plísní. Lesní podrost se jí zamotal do sukni a ona se mu vytrhla. Zvuk párané látky zazněl v tichém lese nepřírozeně hlasitě.

Znovu se od země ozval ten zvuk. Šustění listů, šelest natahovaných šlahounů a praskání větvíček se slepily v něco jako hlas, který nebyl ani tak slyšet, jako spíš *cítit*. Vybublal z jejího nitra, z toho střípku magie, již držela na uzdě vši svou silou.

Konečně.

Moc dlouho už je na to sám.

Z jednoho stromu se ulomila větev a spadla na zem. Okamžitě se scvrkla, jako by během několika vteřin prošla rozkladem mnoha let, takže z ní zbyla jen vysušená kůra.

Redě brněly zuby a na pažích měla husí kůži. Natahovaly se k ní větve, pod nohama se jí kroutily kořeny a ona stála nehybná jako jelen přímo v dráze šípu.

Na tohle se připravovala v těch nejskrytějších místech svojí mysli, kam se nemusela dívat nijak zvlášť pozorně. V rozhovorech s Nei to popírala, tvrdila, že neví, co se stalo Druhorozeným, které překročily hranici. Ale věděla, že ji tu nečeká nic než smrt, a myslela si, že se na ni připravila.

Teď, když se však dívala do tváře smrti v podobě větví s drápy a zkroucených kořenů, došlo jí, že příprava a přijetí nejsou totéž. Všechna ta tichá povolnost, kterou polykala už dvacet let, v ní vybuchla, přetekla ven a secvakla jí zuby ne ze strachu, ale vzteky. Chce *žít*, a ať stíny zatratí všechny, kdo tvrdí, že na to nemá právo.

A tak se Reda dala na útěk.

Šlahouny se po ní rozmachovaly a země pokrytá listím se zmítala tak, aby jí podrazila nohy. Bílé stromy se ohýbaly a prohýbaly, jako by bojovaly s neviditelnými řetězy a snažily se urvat na svobodu, aby se na ni mohly vrhnout.

Jako by les byl zvíře, které zoufale lačnilo po její krvi, a něco ho drželo zpátky.

Konečně se ocitla na mýtině. Byla obklopená zmítajícími se bílými stromy, ale Reda doběhla až doprostřed, kde byla jen hlína a mech. S chraplavým dechem, roztrhanou sukni a větvičkami ve vlasech padla na kolena do hlíny.

Tu chvíli ticha a klidu prořízl zvuk lámání dřeva. Jeden z bílých kmenů se pomalu roztrhl, jako by ho rozřízl úsměv z jedné strany na druhou. Pak se kmen otevřel ještě o něco víc, takže se objevily tesáky, z nichž odkapávala míza. I ostatní stromy prořízly úsměvy jeden za druhým. Úsměvy plné zubů, které prahly po krvi.

Reda se zvedla na rozklepané nohy a dala se znovu na útěk. Necítila chodidla a píchalo ji v boku, ale běžela pořád dál a dál.

Nakonec se jí podlomila kolena. Se zorným polem zúženým na jediný bod se zhroutila na hromadu listů a čelo přitiskla k zemi.

Možná že takhle se plní úmluva. Ta vyprávění o tom, jak bylo Gayino tělo prorostlé kořeny a hnilobou – třeba se Vlk nezačne rozhodovat, jestli je vhodnou obětí, nebo ne, dokud ji Divý les nepozře stejně, jako nakonec pozřel Gayu. Až potom se rozhodne, jestli na oplátku vyplivne Krále. Možná během jejího útěku držel na uzdě les on, aby vybičoval jeho hlad, a pak ho vypustil, až už Reda nebude mít sílu běžet dál.

Reda zavřela oči a čekala, až se jí do krku zahryznou tesáky.

Uběhla minuta, dvě. Nic se nestalo. S vlasy přilepenými potem k tváři zvedla hlavu.

Před ní se tyčila železná brána. Byla dvakrát vyšší než Reda, na obou stranách zahýbala někam do strany a pak se ztrácela v šeru. Skrz ni